

naar iemand toe. Dus het droogt een beetje op allemaal en dat begrijpen we wel, al doet het soms zeer. Gelukkig zijn daar onze medewerkers en onze vaste bezoekers, met wie we in de loop van de jaren van alles meemaken en lief en leed mee kunnen delen. Die hechte groep mensen brengt ook een goede sfeer over aan de hotelgasten en omgekeerd zorgen hotelgasten voor nieuwe input bij de stamgasten. Zo versterken alle soorten groepen Hartfans elkaar. Je ziet vaak de verblijfgasten aangenaam verrast het café binnenstappen, een vrij grote ruimte met toch de intieme sfeer van een bruine kroeg. In het weekend kijk je bij binnenkomst tegen een hele rij ruggen van stamgasten aan, maar het is zeker geen gesloten front; kom je dichterbij, dan draait men zich naar je toe en wordt er ruimte voor je gemaakt. Hoe meer zielen hoe meer vreugd! Jeroen zijn wiewervriend Erwin Houtop maakt ook al snel deel uit van dit gezelschap en vindt in Cees Grooteman (G.) een passende kroegmaat. Een gevleugelde uitdrukking wordt 'heb je de emmer nog gezien?' Dat betekent dat je zo lang aan de bar bent blijven zitten dat er al schoongemaakt wordt.

1967

Op de mms gaat het goed, ik ben klassenvertegenwoordiger geworden en met leren lukt het ook. Alleen is het niet gelukt om bij het schoolorkest te komen. Ik had gevaagd of ik erbij mocht en de muziekdocent vroeg met welk instrument.

"Ik heb zes jaar pianoles gehad," was mijn antwoord.

Dat vond ze fijn, een pianist kon het orkest goed gebruiken. Vol plezierige spanning stapte ik het oefenlokaal binnen. Daar stond een indrukwekkende zwarte vleugel waar ik aan plaats mocht nemen. De docent zette een muziekstuk klaar en zei: "Begin maar."

Begin maar, begin maar? Ik voelde mijn handen klam worden en mijn wangen rood.

“Eh, ik heb dit stuk nog nooit gezien, ik moet dat eerst oefenen.”

“Oh,” klonk het teleurgesteld, “nou, weet je wat, neem dan de triangel maar, we gaan beginnen.” Het orkest speelde het stuk en verwoed probeerde ik de noten te volgen en goed op te letten waar de triangel aan de beurt was. Dat bleek aan het einde te zijn, maar ik miste het moment...

Einde muziekcarrière.

Het wapen van de man

Zondagavond zo rond een uur of tien is het kroegtijd voor Jaap. Hij wordt altijd met open armen binnengehaald, want iedereen weet dat Jaap met mooie verhalen komt. Waarschijnlijk zit dat in zijn genen; Jaap is de broer van Theo Koomen, de legendarische sportverslaggever van onder meer de Tour de France. Aan het eind van de avond, als Jaap vertrekt, is het vaste prik dat Cees hem helpt zijn jas dicht te ritsen, om hem daarna zijn pet aan te geven en te zeggen:

“Doe je voorzichtig, Jaap.”

Jaap heeft interesse in iedereen die zich bij het gezelschap aansluit. Hij stelt zichzelf dan voor als ‘Jaap Koomen, met dubbel aa en dubbel oo en één bal.’ Jaap doet dat ook bij Erwin zijn vriendin Marian, als ze voor de eerste keer meekomt naar ‘t Hart. Ze verblijkt of verbloost er niet van. Lachend dient ze Jaap van replek en voegt zich naadloos tussen onze stamgasten, die al uitkijken naar een mooi verhaal van rasverteller Jaap.

Dit verhaal gaat over de tijd dat Japie nog een knapie was en last kreeg van bepaalde gevoelens. Er wordt in die tijd niet zo

vrijuit gepraat als tegenwoordig, dus Jaap durft er niets over te vragen. Hij zit er behoorlijk mee en denkt dat hij ernstig ziek is. Hij vindt uiteindelijk dat hij daar zijn moeder van op de hoogte moet stellen en vraagt benepen of hij even met haar kan praten.

“Kom maar mee naar de hoedenwinkel achter,” zegt moeder Grietje, “daar is het nu rustig.”

En Jaap maakt zijn moeder deelgenoot van zijn grote zorgen. Moeder stelt hem gerust, zegt dat het allemaal goed zal komen als hij eenmaal getrouwd is en geheimzinnig voegt ze eraan toe: “Het is het wapen van de man...”

Niet veel wijzer geworden moet Jaap het daarmee doen en hoewel het gevoel niet verdwijnt, probeert hij zijn ongerustheid van zich af te zetten.

Het is 1939 en de oorlog is zo dichtbij gekomen dat Nederland mobiliseert. De inwoners van Wervershoof zijn opgeroepen om alles wat in een oorlog van nut kan zijn naar het gemeentehuis te brengen. De burgemeester houdt een toespraak en sluit af met het verzoek of iedereen die een wapen bezit dit in wil leveren. Wat schrikt Jaap!

Op dit punt in zijn verhaal aangekomen liggen de barbezoekers in een deuk en verder vertellen wordt haast onmogelijk. Jaap neemt een pauze en verdwijnt in het herentoilet.

“Ik hoor wapengekletter,” zegt barman Jos.

1968

Ik ben wel een beetje klaar met die middelbare meisjesschool met die strenge nonnen, ik wil naar een gemengde school. Gelukkig mag het. Mijn ouders vinden een particuliere school in Heemstede; een villa in de bossen met caravans eromheen die dus klassen zijn. Gaaf! En je mag er gewoon roken. Het is ha-